

”När barnens ögon slocknar”

Drejskivan snurrar runt, runt. De vattenblöta händerna smeker leran som formar en skål. Plötsligt kommer den, känslan
Susann har väntat på så länge – att vara ett med leran.

TEXT & FOTO Frida Liljegren

Doften av blöt lera sprider sig i det lilla torpet. Surret från drejskivan är det enda som hörs. Längst in i hörnet sitter Susann Bergensjö Allercrantz och drejar, som så många gånger förut. Men den här gången är det annorlunda. Det är precis som musik.

Det är fjorton år sedan Susann satt där och kände kontakten med leran för första gången. Några år tidigare gick hon på en sandstrand i Skåne. Tankarna snurrade och funderingar på framtiden dök upp om vartannat.

– Jag har alltid tänkt på vad jag ska bli när jag blir vuxen och när jag blev fyrtio tänkte jag, men när ska jag bli vuxen då.

Musiken porlar ur högtalarna och fördelar sig mjukt i konstverkstaden i Alvik. Fyra vovvar välkomnar mig med viftande svansar. Susann hälsar glatt samtidigt som hon konverserar med några kvinnor som är i verkstaden på "drop in". Precis vid ingången hänger en skylt där det står: Life is a journey, enjoy it.

I ett av rummen finns fyra drejstationer. I ett annat står ett runt bord med plats för tio personer. I det minsta rummet finns Signe, ugnen, där keramiken bränns till stabila föremål.

– Hon har så jobbigt att komma i gång när hon har vilat hela sommaren. Då hejar jag på henne och säger "kom igen nu Signe", berättar Susann.

Det var 2007 som Susann tog över Alvikstorpet efter Titti Winblad som drivit det sedan 1998, då verkstaden för första gången öppnade för allmänheten. När Susann blev ägare hade hon varit stamkund i verkstaden i sju år.

– Då jag fick frågan tänkte jag "klarar jag detta?" Men jag har en otroligt stöttande man och jag är glad att jag gjorde det.

Susann berättar att människor ofta tänker att de inte kan eller är tillräckligt bra. Att vi alla har våra sidor vi behöver jobba med hela livet. Vissa sidor är styrkor och andra är svagheter.

Just den spontanitet som barn har tänker hon ofta på, en spontanitet

som med tiden har en tendens att försvinna.

– Jag tänker på det som när barnens ögon slocknar. Barn har inga begränsningar förrän vi lärt dem att de inte kan.

Hon säger att en människas kreativitet kan bli dödad av en nitisk slöjdläroare som säger att man inte är tillräckligt bra.

– Det är så tragiskt när det händer. Jag gillar att barn kan sätta sig ner och dreja och sedan säga "jaha det här blev en sån och det där blev en sån".

"Barn har inga begränsningar förrän vi lärt dem att de inte kan".

Susann kommer från Ängelholm i Skåne, bara någon mil från Höganäs. En plats med många kreativa själar, däribland hennes pappa som var skapande på alla möjliga sätt och vis. Susanns egna kreativa sida kom fram på allvar först när hon var trettiofem år. Hon började skulptera kvinnor. Starka kvinnor med mycket former.

Susann Bergensjö Allercrantz vill ständigt utvecklas och vidareutbilda sig. Varje sommar går hon en ny kurs i keramik, drejning eller kavling. I somras gick hon en raku-utbildning på Gotland.

– Jag ville göra dem stora och tjocka. Symboliska kvinnor som står för styrka och jordnära. Jag tror att det var en symbol för mig, hur jag ville vara som människa och kvinna.

Kreativiteten hos Susann växte och när hennes dåvarande man hastigt gick bort blev det som en vändpunkt i hennes skapande. Keramiken tog allt större plats.

– Det blev ett sätt för mig att överleva sorgen. Jag och mina två barn flyttade sedan upp till Stockholm. Jag kände att jag ville starta om på en annan geografisk plats.

En av de kvinnor Susann skulpterade vid den tiden är i sandfärg och står med ansiktet mot himlen.

– Hon är förankrad i sina ben, sträcker sig uppåt och lutar sig bakåt med händerna bakom huvudet. Den betyder mycket för mig. Jag visste att jag ville göra den formen och att de skulle vara lite opropor­tionerligt, med en rörelse uppåt.

Innan Susann blev med Alvikstorpet jobbade hon inom sjukvården och kontakten med människor betyder mycket. – Jag tycker att det är fantastiskt med människor och jag gillar att kalla mig torparkäring.

SUSANN BERGENSJÖ ALLERCANTZ

Verksamhetsledare vid Alvikstorpet.

Bor: Ekerö med sin man och deras fyra hundar.

Ålder: 55

Utbildning: Keramikkurser på Studieförbundet. Keramik och drejkurser på Kermiklinjen och Folkuniversitetet.

Raku-utbildningar på Mullsjö Folkhögskola och Munka Ljungby Folkhögskola.

Förebild: Dan Leonette, Rachel "Yogagirl" Brathen, Björn Natthiko Lindeblad, Pippi Långstrump och Dalai Lama.

Citat: "Vakna varje dag och göra den dagen till ett mirakel" – Dalai Lama.

Motto: Kärlek.

Susann tänker ofta på klippet med Kalle Anka och den rosa fågeln, den fågeln som är så jobbig. Kalle och fågeln bygger tillsammans ett hus av sten. De hänger upp en skylt med orden "hem ljuva hem" och sedan står fågeln i ett förkläde och vinkar till Kalle.

– Då tänker jag alltid på mig. Jag känner mig så ... att jag står där och säger hej då och vinkar, säger Susann.

Just ordet torparkäring tycker Susann klingar fint. Hon berättar att själva ordet har fått fel betydelse på senare tid.

– Jag är stolt över att vara torparkäring. Med glädje, inte alls för att förnedra eller förminska. Käring är ju egentligen det käraste man har. Det är dags att ta tillbaks ordet till vad det en gång var.

I hörnet sitter Susann och tittar ner på sina händer. Hon känner hur kontakten med leran bara finns där. En kontakt som tagit lång tid att skapa.

Numera har Susann den känslan varje gång hon drejar. Och tanken på vad hon ska bli när hon blir vuxen är i dag inte lika främmande.

– Nu känner jag att det är nog det här jag ska bli när jag blir vuxen.

Dörren står på vid gavel, till Alvikstorpet är alla välkomna.

Susann målade ugnen gul och döpte henne till Signe.

Raku-krukor som Susann skapade i somras.